

Лена. (Скача, хваща я и я оставя на каленето. Съ суровъ погледъ се обръща къмъ Мони) До сега азъ ви слушахъ и мълчахъ. Не искахъ да заговарямъ. Но когато виждамъ колко е отстъпчива Рина и колко си суровъ. Грубъ, жестокъ ти, Мони, азъ заговарямъ.

Мони вдига глава изненаданъ отъ позата на Лена.

Лена. Какво жестоко сърдце имашъ. Мони! Това ли е състраданието, което имашъ къмъ добрата си жена?

Мони. Същото, каквото е твоето къмъ безпримѣрната доброта на твоя мъжъ.

Лена. Ти най малко имашъ право да ме упрекувашъ, защото бѣше съучастникъ...

Мони. И слава Богу, че се свърши.

Лена. Слава Богу ще кажа и азъ. Защото отъ всичко това, що чухъ и видѣхъ, азъ изгорѣхъ. Азъ попаднахъ въ жълтитѣ пламъци на моитѣ грѣхове и обгорѣхъ. И сега мога да кажа, че азъ разбрахъ добротата на Христаки; че, сравнявайки го съ тебе — азъ виждамъ, че ти си мравунка при него. Той не може да декламира стихозе и да свири на цигулка, но има добро сърдце и широка душа... Отъ днесъ азъ му ставамъ робиня. Азъ ще му се отплатя за неговото човѣшко сърдце и презва мисълъ.

Мони. Поздравлявамъ Ви...

Лена. Излишна надсмѣшка.

Мони. Азъ го казвамъ съ болка.